

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366847392/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Synd andet, end give hende Handsel. Han købte Stokken og gik, men horte længe, hvor Kjærlingen løe efter ham og raabte: »splinternye Stokke, Bloksbjergsstokke, Helvedfartsstokke, Fandens-Oldemodersstokke!» Nu stod først det gamle Kjærlingeansigt ret levende for ham og syntes ham med eet saa forunderlig rædsomt, at han allerede løftede Stokken og vilde kaste den fra sig, for ingen Erindring at have længer om det hæslege Syn. Men da han nu betragtede den nære, forandrede han snart sin Beslutning; thi paa den elfenbeens Knap, hvor han først troede at have seet et gammelt rynket Qvindelansigt, ikke uligt den vanvittige Kones, som havde solgt ham den, der opågede han nu det deiligste Pigeansigt, hans Olde nogensinde havde seet. Han saae nu først, at Knappen forestillede en Sphinx, som smilede hemmelighedsfuldt med det lille fortryllende Ansigt, og holdt Pegefingeren saaledes i Veiret, at den snart syntes at vinke, snart at true eller advare, og uagtet Stokken selv kun var en simpel Tjørnekjæp, gav dette fuldendte Kunstværk paa Knappen den en Værdie, som ingen Pris syntes ham stor nok til at opveie. Nu glemte han ganske den hæslege Gamle over det skønne Billede, han havde i sin Haand, og jo mere han betragtede den lille smilende Sphinx jo bedre blev han om Hjertet, jo stærkere blussede hans Kinder. Saaledes gik han næsten en halv Dag uden at vide hvorhen, til han endelig stodte Panden mod en Træbul og saac sig midt i en stor mørk Skov. Da mærkede han først selv hvorledes han havde det. Plager Fanden dig Arnold! – sagde han ved sig selv – er du gaet fra Forstanden og blevet forelsket i en Stokkeknap? Han brast herover selv i en høj Latter, og holdt først inde, da han horte sin Latter besvaret i Skoven, og af en Stemme, som han vilde tage for Gjenlyden af sin egen, hvis den ikke just ved sin vrængende Lighed med hans syntes at haane den vildfarne Vandrer. «Mon Fanden har her sit Spil?» – raabte han nu. «Fanden har her sit Spil» svarede den spottende Stemme. Da blev han heed om Ørene, men besindede sig strax og skammede sig over sig selv. Det kan dog jo ikke være Andet end Gjenlyden – tænkte han – men Natten falder paa, jeg vilde dog ønske, at jeg vidste hvor jeg var. Eller skulde jeg virkelig være selvanden her i Skoven? «Saa her frem da – raabte han – er her nogen saa kom, om saa det er den lede Satan selv.» Dennes gang var der Ingen, som svarede; men Arnold gruuede over sine egne Ord og tænkte ved sig selv: hvo lægger mig dog saadanne gale Ord i Munden? havde Ekko nu svaret: det er den lede Sa-

tan selv . . . Han kom ikke længer i sine Betragtninger, da han virkelig hørte de selvsamme Ord langt borte. »Nei, det er ikke længer til at holde ud – raabte han – det forbandede Ekko gjør mig gal.« Idetsamme hørte han en Raslen i Bladene, og Noget bevægede sig under hans Fod, med en hæslik hvæsende Lyd. Han trak hastig Foden tilbage og saae, der laa et stor Skrubtudse med den hvide spættede Bug iveiret og kravlede. Med en uvilkaarlig Rædsel stødte han Stokken i dens ækle Bug og kastede den langt bort fra sig over de nærmeste Buske. Men der, hvor den faldt, skinnede Maanen just frem mellem Grenene, og Arnold vidste nu ikke, om han vaagede eller drømte; thi han syntes tydelig, at den gamle Sælgekones Ansigt grinte til ham gennem Busken i Maanskinnet og lignede Skrubtudsens spættede Bug. »Forbandede Hex! – raabte han – det er dig, som har gjort mig forrykt idag.« Han foer med Stokken mod det grinende Ansigt; men saac nu intet Andet, end den hvide spættede Knast paa en Birkestamme. Han loe atter hoit over sig selv; men en umaadelig Latter lod ham i samme Øieblik møde fra alle Kanter. Nu reiste Haaret sig paa hans Hoved og den kolde Sved sprang ud af hans Pande. »Heida! I Dævle, I Hexe, I Troldre! – raabte han, – Fanden og hans Oldemoder! eller hvem I er, gjør Jer nu saa lystige med mig som I vil! nu har I mig dog med Haud og Haar, hvis der ikke kommer en Engel fra Himmelen og befrier mig.« Derpaa styrtede han som en Besat igjennem Skoven, og standsede ikke, førend Foden gled for ham paa en slibrig Tudse, og Aandedrættet gik fra ham idet han styrtede hovedkulds ned som i en Afgrund.

Da han kom til sig selv igjen, laa han paa et guldvirket Teppe i et lyst glimrende Ridderslot, og Morgensolen skinnede muntert og livligt ind til ham. En deilig ung Ridderdame, med stille betydningsfulde Maanskins-Øine og lange brune Løkker over den elfenbenshvide Hals, stod ved hans Leie og betragtede ham med et ubeskriveligt gaadefuldt Smil, da han slog Øinene op.

»Hvor er jeg? – spurgte Arnold og sprang op, idet han henrykt og forundret saac paa den Skjønne – er Tiden gaaet tilbage med mig? Er den herlige Middelalder opstaaet af Graven? eller er jeg løbet lige ind i Himmelen her og har lagt Veien hertil gennem Helvede? og er min Stok blevet levende? – eller er jeg selv maaskee blevet gal? eller, uden Fortrydelse, ædle Ridderdame, I skalde dog aldrig være en